

2020. 09. 30. Tárnok Dávid testvér levele

Kedves Testvérek!

Levelet kaptam Tárnok Dávid testvérünktől, amelyben az elmúlt vasárnapi igehirdetésre utal. (A 2020. 09. 27-i, „Ő a feltámadás és az élet” című szolgálatra.)

Azért teszem közzé - a mellé küldött írással együtt -, amit Dávid fel is olvas, mert építő.

Szeretettel:

Debrecen, 2020. szeptember 30-án.

Apostol Imre

Kedves Imre bácsi!

Kapcsolódik bennem a vasárnapi szolgálathoz a ma reggel olvasott részlet Alexander Seibel: „Krisztus gyülekezete tévelygések veszélyében” című könyvéből.

Mellékelem.

Szeretettel:

Dávid

A sok intő szó és negatívum után hadd álljon itt pozitív befejezés. Az utolsó idők minden rettenetes hitetése fölött ott van Jézus Krisztus ellenállhatatlan győzelme. Ez a győzelem olyan hatalmas, hogy még Isten leggyöngébb gyermekét is királynak és papnak nevezi az Ige, akinek tekintélye van a láthatatlan világban Jézus Krisztus dicsőséges neve által.

Egyes korintusi hívők rendkívül siralmas állapota pl. alkalmat nyújt Pálnak arra, hogy elmondja összehasonlíthatatlan vallástételét a halottak feltámadásáról. Mint már rámutattunk, nyilván nem volt még egy gyülekezet, amely annyi szomorúságot okozott volna az apostolnak, mint éppenséggel a korintusi. De éppen a hozzájuk írt levélben találjuk a példátlan győzelmi kiáltást: „Halál, hol a te fullánkod? Pokol, hol a te diadalmad?” (1Kor 15,55). A pokol ma is óriási léptekkel terjed de mégis rendíthetetlenül megáll Jézus Krisztus ígérete a Mt 16,18-ban. Ha ragaszkodunk ennek a győzelemnek az alapjához, akkor munkánk nem hiábavaló az Úrban; egyedül ennek a győzelemnek az alapján lehetünk szilárdak és mozdíthatatlanok (1Kor 15,58), ahogy az Isten Igéje ígéri, mégha a világ látszólag összeomlóban van is.

Nem tapasztalatainkban és érzéseinkben van bátorságunk és lelkünknek erős horgonya (Zsid 6,18-19), hanem Isten megbánhatatlan ígéreteiben, és Jézus Krisztus kereszten való teljes győzelmében. Adja az Úr, hogy Ábrahámhoz hasonlóan ne gondoljunk elhalt testünkre (Róm4,19), ne tekintsünk érzelmeinkre és vallásos élményeinkre, hanem úgy mint ő, minden hívő atyja (Róm 4,17), egyedül az ígéretekre nézzünk, azokba kapaszkodjunk és ezáltal dicsőítsük Istent, Akit egyedül illet minden dicsőség.

Jézus Krisztus feltámadásában mienk a megrendíthetetlen reménység, abban vagyunk végtelenül gazdagok, és azáltal mienk a győzelem (1Kor 15,57). Adja az Úr, hogy többet foglalkozzunk dicsőséges Urunkkal, Jézusunkkal, és kevesebbet az élményeinkkel. Életünk meghatározója az Ajándékozó, és ne az ajándék legyen. Jézusra tekintve szabaduljunk meg önmagunktól, és égő szeretet töltsön el az Úr Jézus és dicsőséges Igéje iránt. Ő a nagy Győztes, a királyok Királya és az uraknak Ura. Ő a mi egyetlen reménységünk, bölcsességünk, szentségünk, igazságunk és váltságunk (1Kor 1,30). Övé a hálánk, hogy Ő minden kudarcunk ellenére mindvégig megtart és megerősít minket (1Kor 1,8). Van-e Nála dicsőségesebb Isten,

hatalmasabb Megváltó? Mily végtelen nagy kincsünk is van a mi Megváltó Jézus Krisztusunkban. Ővé a dicsőség mindörökké!

(A. Seibel: *Krisztus gyülekezete tévelygések veszélyében*, Evangéliumi Kiadó, 76-77. o.)